

ย 5

#1 New York Times Bestseller

ELSIE SILVER

เรื่องรักในเมืองเล็ก
ที่อะไรมันก็หัวใจไว้ในใจ

—ROSE HILL—
—BOOK 1—

Wild Love

เร้นรัก

ไอริส ซันคิริ แป

Wild
Love
เร้นรัก [♥]

ELSIE SILVER

บทที่ 1

ฟอร์ด

“เฮ้ พวก *ฟอร์บส์* ให้นายเป็นเศรษฐีพันล้านที่แซบที่สุดในโลกเลยนะเว้ย” เวสตัน เบลมอนต์ เพื่อนสนิทของผมประกาศชื่อตำแหน่งแบบออกท่าออกทางเป็นพิเศษเพื่อล้อเลียนผม เขาทำลุ่มทำเสียงอย่างกับว่าผมเป็นนักเดินระบำเปลื้องผ้าที่กำลังจะขึ้นแสดงบนเวที

ผมไม่สนใจเขาและหันไปตั้งใจเปิดกล่องอุปกรณ์ทำความสะอาดที่วางอยู่แทบเท้า

“ฟอร์ด” เขาเขย่านิตยสารปกอาบมันแวววาวฉบับนั้นใส่ผม “นี่มันเจ๋งสุดยอดเลยนะเว้ย”

ผมกวัดตามองไปที่เวสต์และตีสีหน้าเรียบเฉยที่สุดเท่าที่จะทำได้ เขานั่งเอกเขนกอยู่บนเก้าอี้พนักสูงและยกเท้าที่สวมรองเท้าบูตพาดบนโต๊ะทำงานของผม มีเศษดินร่วงจากพื้นรองเท้าเขา ทำให้ที่นี่ยิ่งดูเลอะเทอะมากขึ้นไปอีก

“มันก็เจ๋งอยู่หรอก” ผมยกสองมือขึ้นเท้าสะเอวแล้วหันไปสำรวจโรงนาเก่าที่กำลังจะกลายเป็นสำนักงานใหญ่ของบริษัทสตูดิโอบันทึกเสียงและผลิตสื่อแบบครบวงจร ซึ่งเป็นธุรกิจใหม่ของผม ผมเรียกที่นี้ว่าโรงนา แต่ที่จริงแล้วมันคือโรงเรือนฝุ่นเขรอะว้างๆ เมื่อดูจากหลุมสีสันมหลายหลุมบนพื้น ผมเชื่อว่าที่นี้น่าจะเคยเป็นคอกสัตว์มาก่อน แต่เวลานี้ในนี้เป็นพื้นที่เปิดโล่งขนาดใหญ่ที่กรุงรัง มีครีว

ขนาดเล็กอยู่ใกล้กับประตูหน้า มีโถงทางเดินแคบยาวกั้นพื้นที่ครัวให้เป็นสัดส่วน
ยังงี้ก็เถอะโรงเรือนนี้ตั้งอยู่ใกล้กับบ้านไร่ในที่ดินอันกว้างใหญ่ไพศาลบน
ไหล่เขาตรงสุดเขตของเมืองโรสฮิลล์

และเมื่อเปิดประตูโรงนาเก่าแห่งนี้ออกไป ก็จะเห็นวิวทิวทัศน์ที่แสนงดงาม
ตระการตา

มีทะเลสาบอยู่ติดกับแนวเขตที่ดินด้านล่างสุด มีทิวสนขนานสองข้าง ที่นี้จึง
คล้ายกับเป็นโอเอซิสส่วนตัว ขับรถแค่ห้านาทีก็จะเข้าสู่เขตเมืองเล็กๆ กลางหุบเขา
ถัดจากเมืองไปก็เป็นเทือกเขายอดแหลมที่ทอดตัวเข้าไปสู่พื้นที่ป่าอันบริสุทธิ์ของ
ประเทศแคนาดาที่กินพื้นที่ยาวหลายไมล์

ที่ดินผืนนี้สวยงาม แต่ทุกอย่างที่นี้อยู่ในสภาพชำรุดทรุดโทรมขาดการบำรุง
ซ่อมแซม ถึงอย่างนั้นพวกมันก็ยังมีศักยภาพที่จะทำประโยชน์ได้มากมาย และ
ผมมองเห็นประโยชน์ที่ว่ามันได้อย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นบ้านพักสำหรับศิลปิน
เฟอร์นิเจอร์โบราณ สัญลักษณ์ไวไฟที่ไม่เสถียร และปอดดป่าปาร์ตี้

ผมตั้งชื่อ *โรสฮิลล์เรคคอร์ดส์* ตามชื่อเมืองที่ผมหลงรัก

ผมเคยประสบความสำเร็จในการทำอัลบั้มเพลงมาแล้วครั้งหนึ่งในฐานะ
โปรดิวเซอร์ และตอนนี้ผมก็ค้นไม่ค้นมือขึ้นมา ผมอยากทำแบบนั้นอีกและนับว่า
เป็นโชคดีของผมที่มีศิลปินมากมายอยากร่วมงานกับผมเหมือนกัน ผมตื่นเต้นที่
จะได้ทำงานสร้างสรรค์ทุกวัน ฟังเพลงทุกวัน และทำเพลงออกมาทุกวัน

และผมอยากทำสิ่งเหล่านั้น *ที่นี่*

โรสฮิลล์เป็นเมืองที่เหมาะสมกับการเป็นบ้านและตั้งต้นทำธุรกิจที่ผมอยาก
ทำมาตลอด

ที่นี่คือที่หลบภัยส่วนตัวที่ผมไม่จำเป็นต้องใส่หน้ากากอึดอัด หรือรายงาน
ข้อมูลให้พวกผู้ถือหุ้นที่ไม่ได้สนใจอะไรนอกจากตัวเลขกำไรสุทธิ หรือถูกพวกสื่อ
ไล่ตามถามเรื่องการเป็น “เศรษฐีพันล้านที่แซ่บที่สุดในโลก” อย่างกับว่านั่นเป็น
ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่อย่างนั้นแหละ

“ในนี้บอกว่าคุณปฏิเสธที่จะให้ความเห็น”

ถ้าพวกเขาขอให้เวสต์เป็นเศรษฐีพันล้านที่แซ่บที่สุดในโลก เขาจะต้องใช้

ประโยชน์จากตำแหน่งบ้านนั้นทุกเม็ดแน่ๆ

ส่วนผมนะเหรอ ผมปฏิเสธที่จะให้ความเห็นและบินมายังเมืองเล็กๆ ที่ผมจะเริ่มต้นทำธุรกิจใหม่ด้วยตัวเอง ผมเกลียดการตกเป็นเป้าความสนใจ

“ที่จริงฉันแสดงความเห็นไปข้อหนึ่งก่อนจะบอกไปว่าฉันปฏิเสธที่จะให้ความเห็นอย่างเป็นทางการ”

เวสต์หลุดหัวเราะออกมา “โอ้โฮ นั่นต้องเป็นความเห็นที่ดีแน่ๆ”

ผมยิ้มนิดๆ เวสต์รู้ เขารู้จักผมดีกว่าใครแทบทั้งหมด

“ฉันบอกพวกนั้นไปว่า ฉันเป็นแค่เศรษฐีพันล้าน แล้วแค่บังเอิญหน้าตาดีกว่าอีก 2,500 คนที่อยู่ในรายชื่อเดียวกัน พวกนั้นอยากเขียนเรื่องที่น่าสนใจน้อยที่สุดเกี่ยวกับชีวิตฉัน ฉันก็เลยไม่มีความเห็น เพราะความสำเร็จแบบนี้ไม่มีค่าคู่ควรให้แสดงความเห็นอะไรทั้งนั้น หนุ่มรวยที่หล่อแบบพิมพ์นิยมคนนี้ก็เลยตอบไปว่าไม่เอาไว้อย ขอบใจ”

“แปลกที่พวกนั้นไม่ยกตีพิมพ์ความเห็นน่ารักๆ ของนายวะ พอร์ด ฟังแล้วโคตรจะงง”

ผมยักไหล่และไม่สนใจที่เขาแซะ ผมรู้สึกอึดอัดใจเวลาต้องพูดเรื่องเงิน ผมมีเงินเหลือกินเหลือใช้มาตลอดชีวิต และตอนนี้ยังได้เจอพวกคนที่ทำให้ผมรู้สึกว่าตัวเองมีวัยเด็กที่ยากไร้บ่อยมาก ไม่เคยมีสักครั้งที่ผมจะคิดว่าเงินเป็นคุณสมบัติที่น่าประทับใจเป็นพิเศษของคนที่ผมได้พบเจอ อันที่จริงมันเป็นไปในทางตรงกันข้ามด้วยซ้ำ เวลาคุณมีเงินเยอะ คนก็จะปฏิบัติต่อคุณต่างจากคนอื่น และถ้าคุณปล่อยให้ตัวเองหมกมุ่นกับเงินที่มีอยู่มากจนเกินไป คุณก็จะกลายเป็นคนกาบตัวจริงเสียงจริง

ทำไมถึงได้มีคนอยากอ่านบทความที่เล่าว่าใครสักคนรวยแค่ไหน

ผมรับมือกับการตกเป็นเป้าความสนใจได้ไม่ดีเลย เวลามีคนมาสนใจ ผมจะหงุดหงิดและพูดจาแดกดัน แถมยังทำสิ่งที่คนอื่นบอกว่า *หยาบคาย* หรือ *ผิดมารยาททางสังคม* แต่ผมก็ไม่แคร์ใจหรอกว่าผมทำตัวแย่นขนาดนั้นจริงหรือเปล่า ผมมองว่าสิ่งที่ตัวเองทำนั้นตรงไปตรงมาไม่เสแสร้ง และบอกคนอื่นไปว่าพวกเขาโกรธง่ายเกินไป

ผมไม่ได้เป็นที่ชื่นชอบเหมือนกับเวสต์ ผมรู้ว่าคนอื่นมองผมยังไง แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจจะเปลี่ยนตัวเอง ใครก็ตามที่รู้จักผมรู้ดีว่าอะไรเป็นอะไร และผมไม่เคยนอนไม่หลับเพราะความคิดเห็นของคนอื่นที่ไม่รู้จักผม

ผมก็ลงมือไปว่าไม่ปัดฝุ่นขึ้นมาแล้วเดินไปอีกฝั่งของห้อง รองเท้าบูตแบบผูกเชือกที่สวมอยู่กระทบกับพื้นไม้เนื้อหนาขัดเรียบจนเกิดเสียงดังระหว่างที่ผมเดิน ย่ำเท้าอย่างเมื่อยล้าไปยังเตาเหล็กหล่อโบราณตรงมุมห้อง พื้นใต้เตามีหยากไย่กับพื้นที่ไหม้แค่บางส่วนอยู่เต็มไปหมด ผมนึกสงสัยว่าพวกมันอยู่ตรงนั้นมานานแค่ไหนแล้ว ใครเป็นคนเอามาใส่ไว้ และพวกมันอาจบอกเล่าเรื่องราวอะไรได้บ้าง ถ้าพื้นพวกนี้ไม่ได้ทำให้ที่นี้ดูน่าเกลียด ผมก็คงจะปล่อยพวกมันไว้แบบนั้น บอกตามตรงเลยว่าผมรู้สึกเหมือนเป็นผู้บุกรุกติดแกลมที่เข้ามาทำให้ทุกอย่างที่นี่ใหม่เอี่ยมอ่อง

ผมจะจ่ายเงินจ้างคนมาทำงานน่าเบื่อนี้ก็ได้ แต่การจ้างใครสักคนที่ผมไว้วางใจดูเหมือนเป็นภูเขาที่สูงชันเกินกว่าจะข้ามไปได้ อีกอย่างการสร้างบางสิ่งขึ้นมาด้วยสองมือของตัวเองมันมีมนตร์เสน่ห์แบบบอกไม่ถูก ใช่ว่า ผมมีเงินแต่ไม่จำเป็นต้องใช้เงินแลกกับสิ่งที่ตัวเองทำได้ดีไว้ที่ตี ฝึฝนนอยากทำ และพร้อมทุ่มเทให้กับมัน

ผมทำงานหนักถึงได้กลายมาเป็นเจ้าของหนึ่งในบาร์ที่มีลูกค้าเยอะที่สุดและสถานที่จัดการแสดงดนตรีที่ดีที่สุดในเมืองคาลเกอรี เพราะทำงานหนักผมถึงได้กลายมาเป็นผู้ก่อตั้งบริษัทแอปฟังเพลงที่ทำให้ยอดเงินในบัญชีธนาคารของผมเพิ่มขึ้นเร็วจนน่ามหัศจรรย์ พ่อของผมมีเงินทองมากมาย มีเส้นสายเหลือเฟือ และช่วยให้ผมตั้งตัวได้ง่ายๆ แต่ว่าพ่อไม่ได้ทำ พ่อหมายมั่นที่จะทำให้น้องสาวกับผมเรียนรู้คุณค่าของเงิน

แต่คนอื่นจะมองว่าความสำเร็จของผมทั้งหมดต่อนี้มาจากอะไรกันล่ะ เงิน เส้นสาย โชค และผมไม่เชื่อเรื่องโชค

“แล้วทำไมรูปรูปร่างถึงได้เป็นแบบนี้ล่ะ” เวสต์ซุนิตยสารให้ดูจากอีกฝั่งของห้อง “เหมือนนายยกปากแจ็กเก็ตขึ้นมาบังหน้าตัวเองเลย”

“ใช่”

“เพื่ออะไร”

เขาช่างใสซื่อ ผมรู้ว่าเขางงจริงๆ เพราะเขาย่นหน้าผากและเอียงคอ สำหรับคนอย่างเขา การที่ผมไม่ตั้งใจที่ได้ตกเป็นเป้าความสนใจเป็นเรื่องเหลวไหลไร้เหตุผล เวสต์โดดเด่นเป็นจุดสนใจ ตลก และโคตรจะซื้อมด แต่ผมรักทุกอย่างที่เป็นตัวเขา แล้วเวสต์ก็ยังคงเป็นคนจิตใจดีและเชื่อใจได้มากที่สุด เขาเป็นคนจริงใจในโลกที่เต็มไปด้วยผู้คนมากมายที่ไม่ได้เป็นแบบเขา ตอนเรายังเด็ก เขาเห็นผมนั่งอ่านหนังสืออยู่ริมทะเลสาบและเข้ามาชวนคุยอย่างกับรู้จักผม แล้วก็ไม่เคยหยุดทำแบบนั้นเลยนับจากวันนั้นมา ถึงเราสองคนจะดูไม่น่าเป็นเพื่อนกันได้เลยก็ตาม มีบางอย่างระหว่างเราที่ทำให้... หนีกันไม่พ้น

เราหนีกันไปไหนไม่พ้นแบบนี้มาสี่สิบปีแล้ว

“ก็ฉันไม่อยากโดนถ่ายรูป ไม่ชอบ”

“ทำไมวะ นี่ต้องให้ฉันบอกใหม่นายนะหล่อแคไหน”

ผมหัวเราะแบบไม่เชื่อ “เพราะฉันเดินอยู่ริมถนน กำลังจะไปกินกาแฟกับน้องสาว ไม่ได้จะให้ใครมาถ่ายรูปไง”

เขาหัวเราะเบาๆ “คือฉันหมายถึง ถ้ายิ้มแล้วนายจะตายรีไรวะ”

“ใช่” ผมจ้องมองเตาไฟ ไม่ปิดฝืนอยู่ในมือ พยายามคิดหาทางทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องทำ

“กับเตานั้น นายต้องใช้พลั่วแล้ว ไม่ปิดฝืนเอาไม่อยู่หรอก”

“ขอบใจ เวสต์ ดีใจสุดๆ ที่มีนายอยู่ใกล้ๆ คอยช่วยออกความเห็น”

เขาถอนหายใจเสียงดังแบบจงใจ “มันจะเหมือนวันเก่าๆ ที่มีแค่นายกับฉันไปก่อเรื่องด้วยกัน”

“นายคือคนก่อเรื่อง ฉันแค่ดูเฉยๆ”

“จำได้ว่าโรซีคอยตามเราต้อยๆ เอาแต่คอยด่าคอยแซะนายตลอด พระเจ้าฉันนี่ภูมิใจในตัวยัยนั่นจริงๆ ที่ทำแบบนั้น”

ร่างกายผมหยุดนิ่งเมื่อได้ยินเขาเอ่ยถึงน้องสาว โรชาลี ผมไม่ได้เจอเธอมาสิบปีแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นไหล่สองข้างของผมก็ยังเกร็งเขม็งขึ้นมาอยู่ดี

ผมหันไปหาเวสต์ “ตอนนี้ยัยนั่นเรียนจบโท แล้วได้งานหรรู้ๆ ที่แวนคูเวอร์

แล้วไม่ใช่หรอ”

ผมรู้อยู่แล้วว่าเธอเป็นยังไง ผมแอบส่องเธอบ้างเป็นครั้งคราว แหงละผมทำไปก็แค่เพื่อจะได้รู้ว่าเธออยู่ดีมีสุขเท่านั้น เวสต์เอยถึงเธอเวลาที่เราคูยกันแต่ไม่เคยลงลึกในรายละเอียด มีแต่เรื่องทั่วไป ข่าวคราวอัปเดตผิวเผิน แต่ก็นั่นละ เรื่องอะไรเขาถึงจะต้องมาเล่าเรื่องน้องสาวที่จากบ้านไปอยู่ในเมืองใหญ่ให้เพื่อนสนิทตัวเองฟังแบบละเอียดด้วย

ผมไม่ถามอะไรเลยจะดีกว่า

เขาโบกมือไปมาเหมือนกับว่าโรซีพูดจาแะผมสมัยวัยรุ่นเป็นเรื่องที่เขาสุดแสนจะประทับใจ “ฤดูร้อนสมัยนั้นดีที่สุดเลย ฉันโคตรจะหงอยเลยเวลานายต้องกลับไปเรียนในเมือง”

ผมก็ไม่ชอบเหมือนกัน ผมไม่ชอบกลับไปอยู่ในเมือง กลับไปเรียนกับเด็กที่ไม่เหมือนกับเวสต์ เพราะพวกนั้นทำเหมือนว่าผมแตกต่างจากพวกเขา กลับไปสู่แรงกดดันจากการเป็นลูกชายของหนึ่งในมือกีตาร์ที่คนชื่นชมที่สุดในโลก เมืองโรสฮิลล์เป็นสถานที่ปลื้มใจเวลาที่ผมโปรดปรานเมื่อตอนเป็นเด็ก และถึงผมจะเป็นผู้ชายอายุสามสิบสองปีแล้ว เมืองนี้ก็ยังไม่อะไรเปลี่ยนแปลง อยู่ที่นี่ทำให้เวลาเหมือนหยุดเดิน คนที่นี่ไม่ได้ทำเหมือนคุณเป็นคนรวย คนดัง หรือกระทั่งคนพิเศษกว่าใคร ทุกคนต่างใช้ชีวิตของตัวเองไป อากาศบริสุทธิ์จากภูเขาทำให้ทุกคนที่นี่มีมุมมองแบบที่คนในเมืองดูเหมือนจะไม่มี

แต่นั่นไม่ใช่เหตุผลเดียวที่ทำให้ผมผูกพันกับดินแดนแห่งนี้ เมืองนี้ดึงดูดผมให้หวนกลับมาด้วยเหตุผลที่ลึกซึ้งยิ่งกว่านั้น ผมกลับมาเพราะความทรงจำที่เมืองนี้กักเก็บไว้

“เอาเถอะ ปีนี้นายจะไม่ต้องร้องไห้แล้วละ เวสต์ นายหนีฉันไม่พ้นอย่างเป็นทางการแล้ว”

ผมโยนไม้ปัดฝุ่นกลับลงไปในกล่อง ยอมรับความจริงว่าอาจจำเป็นต้องจ้างใครสักคนมาจัดแจงที่นี่ให้เรียบร้อยพร้อมใช้งานถ้าผมอยากอัดเพลงที่นี่เร็วๆ นี้ ตอนนี้บ้านอยู่ได้แล้ว ผมเป็นคนปรับปรุงมันเองในช่วงฤดูหนาว แต่โรงเรียนสภาพแย่กว่าบ้านมาก

“เออวะ ฉันว่าจะพานายไปเข้าทีมโบว์ลิงของฉัน”

“ไม่เอา ไม่เด็ดขาด นายบอกฉันว่ามันเป็นการสังสรรค์ของพวกคุณพ่อ แล้วฉันไม่ใช่คุณพ่อของใคร” ผมเตะสิ่งที่คิดว่าเป็นแมลงที่ตายแล้ว แต่ตอนนี้ผมมั่นใจว่ามันคือขี้นู “เว้นแต่หนูทั้งฝูงละมัง”

“ฉันว่าหนูไม่ได้หากินเป็นฝูงวะ”

“ช่างเถอะ ถึงยังงิพวกมันก็ไม่นับฉันเป็นพ่ออยู่ดี”

“ไม่เป็นไรเลย จริงๆ ทีมมีแค่เซบาสเตียนกับฉัน ถ้าเขาอยู่นะ แล้วก็มินาย—”

“ไม่มีฉัน—”

“แล้วก็โคลด์คนคลั่งอีกคน”

“ใครคือโคลด์คนคลั่ง นายจะไปเที่ยวดำใครว่าคนคลั่งไม่ได้แล้วนะเว้ย”

“หมอนั่นอยู่อีกฝั่งของภูเขา—คล้ายๆ กับเป็นฤๅษีนะ—เขาเชื่อทฤษฎีสมคบคิดทั้งหมดที่มีคนคิดค้นขึ้นมา ฉันชอบฟังเรื่องที่เขาเล่ามาเรื่อยๆ แล้วเขาก็แนะนำตัวว่าชื่อโคลด์คนคลั่งเอง เพราะงั้นฉันจะให้นายเป็นคนไปบอกเขาเองก็แล้วกันนะไม่ได้”

ผมกะพริบตาใส่เพื่อนด้วยความประหลาดใจ ที่เขาพูดมาฟังดูเหมือนฝันร้ายของผมเลย

“ฉันจะไม่ไปโยนโบว์ลิงกับนายไว้อย เวสต์”

เขาหัวเราะเยาะและสะบัดมือในทำนองว่าไม่สนใจที่ผมพูด “ตอนนี้ก็พูดไปเถอะ ตอนเรายังเด็ก นายก็บอกว่าจะไม่ไปเล่นอะไรแผลงๆ กับฉันเหมือนกัน แต่นายก็ไป นายไว้ผมทรงอีโมยาวลงมาปรกตา แล้วนายก็ดันแว่นตาที่ใหญ่เกินเบอร์ขึ้นไปบนตัง” เขาฉีกยิ้มให้ผม ฟันขาวสะอาดสว่างเจิดจ้าอยู่ใกล้กับตอเคราซากๆ ของเขา “ทำหน้าบูดหน้าบึ้ง แล้วก็หนีบหนังสือบทกวีอะไรสักอย่างไว้ได้จึกะแร้”

ผมอดไม่ได้ที่จะหัวเราะออกมาพร้อมกับสายหัว เพราะเขาบรรยายตัวผมในสมัยนั้นได้ถูกต้องตรงเป๊ะ “อ้อบ้าเบลมอนด์”

“แล้วดูนายตอนนี้สิ—”

ผมชี้นิ้วไปที่เขา “อย่าได้พูดเชียวนะเว้ย”

เวสต์โบกไม้โบกมือเล่นใหญ่ไปด้วยระหว่างที่พูดว่า “เศรษฐีพันล้านที่แชบ

ที่สุดในโลก”

“เกลียดนายวะ”

“ไม่หрок นายรักฉัน นั่นคือแสงแดดอันสดใสในชีวิตที่หม่นหมองของนาย”

ผมขมวดคิ้วเข้าหากัน “อะไรนะ”

“เอามาจากพวกนิยายรักไง—”

เสียงเคาะประตูดังขึ้นขัดจังหวะเขา เราสองคนต่างหันมองประตูหน้าที่
งอนแง่นจวนพังของโรงนาซึ่งอยู่เลยโถงทางเดินแคบๆ ที่เลี้ยวหักมุมเข้าไปยัง
ครัวขนาดเล็ก

“ใครจะบ้ามาถึงที่นี่วะ” เวสต์กระซิบถามเหมือนว่าเรากำลังเจอปัญหา

เราอาจกำลังเจอปัญหาก็ได้ ผมเพิ่งมาอยู่ที่เมืองนี้ได้ไม่นานและยุ่งอยู่กับการ
ปรับปรุงบ้านก็เลยนึกไม่ออกว่าใครที่จะมาหาผม ถ้าเป็นวิลลา น้องสาวผม
ก็คงจะบุกเข้ามาเลยแบบไม่บอกไม่กล่าว ถ้าเป็นพ่อแม่อีกน่าจะโทรมาบอกก่อน
ส่วนเพื่อนสนิทของผมก็นั่งอยู่ตรงข้ามผมนี่

ที่จริงแล้วนอกจากคนพวกนี้ ชีวิตนี้ผมก็ไม่เหลือใครอีกแล้วที่จะห่วงใยผม
มากจนถึงขั้นขับรถมาหาถึงที่นี่

ผมพยายามไม่เปิดรับใครเข้ามาในชีวิตและมีคนที่ไว้อยู่ไม่กี่คน เสน่ห์
ของเมืองโรสฮิลล์ก็คือพวกปาปารัสซี่ไม่ยอมเสียเวลาทั้งวันขับรถมาที่นี่เพราะ
เผื่อว่าจะได้รูป

“ไม่รู้วะ” ผมยกไหล่ และเวสต์ทำตาโตเหมือนกับนกฮูกตอนที่ยกไหล่ตอบ
กลับมา

เสียงเคาะดังขึ้นอีกครั้ง

“นี่ได้ยินเสียงกระซิบกันอยู่ข้างโน้นนะ” เสียงผู้หญิงที่ผมไม่รู้ว่าเป็นใครดัง
มาจากอีกฝั่งของประตูไม้

ผมคิดถึงโรซีก่อนใครเลย แต่เสียงนี้ฟังดูเด็กเกินกว่าที่จะเป็นเสียงเธอ
ดังนั้นผมจึงถอนหายใจเสียงดังแล้วก้าวยาวๆ ไปที่ประตูก่อนจะดึงมันให้เปิดออก

เด็กผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าผม สวมกางเกงยีนส์สีดำขาดๆ รองเท้า
ผ้าใบคอนเวิร์สรุ่นซัค เทย์เลอร์สีดำกับเสื้อยืดตัวโคร่งของวงเดธพอมอะโบฟ

1979¹ หนึ่งในวงโปรดของผม เลือดตัวนั้นมีรอยขาดเป็นรูแบบตั้งใจ ผมสีดำสนิทมัดเป็นเปียสองข้างตกลงมาเคลียไหล่ แขนยังมีผมหน้าม้าตัดตรงแปะอยู่บนหน้าผาก ทั้งหมดทั้งมวลนี้ถูกเติมเต็มให้สมบูรณ์ด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ ยัยหนูนั้นใช้นิ้วเกี่ยวหูจับด้านบนของกระเป๋าเป้แบรนต์แจนสปอร์ตเอาไว้

ผมไม่รู้ว่เด็กคนนี้อายุเท่าไร รู้แค่ว่ายังกเด็ก เมื่อดูจากสายตาที่จ้องมองมาอย่างขุ่นเคืองและลิวเม็ดใหญ่พอควรที่คางแล้ว แกนน่าจะอยู่ในวัยสับสนทำตัวไม่ถูกก่อนที่จะเข้าสู่วัยรุ่น เจ้าตัวกอดอกและกวาดสายตามองผมตั้งแต่หัวจดเท้า แล้วก็มองกลับขึ้นมามาตั้งแต่เท้าจดหัว

“เธอเป็นใคร” ตอนที่พูดออกไปผมไม่ได้ตั้งใจจะพูดจาเหมือนไอ้เงี้ยวถึงยังงี้เด็กนี่ก็เป็นแค่เด็กคนหนึ่ง

ยัยหนูนั้นเม้มปากแน่นและกะพริบตาครั้งหนึ่งแบบซ้าๆ “ก็ลูกสาวคุณใจซื้อบ๊อเอ๊ย”

คราวนี้ถึงทีผมต้องกะพริบตาซ้าๆ บ้างแล้ว ผมได้ยินเสียงเวสต์ลากเก๊าอี้ครูดไปกับพื้นไม้และเสียงฝีเท้าหนักๆ ของเขาใกล้เข้ามา

“ว่าไฉนะ” ผมพูด ผมได้ยินที่แกพูด แต่สมองผมไม่ยอมประมวลความหมายของมัน

“คุณคือพ่อหนู” เด็กนั้นพูดแล้วกลอกตามองบน “ในทางชีวภาพ”

แต่มันเป็นไปได้ ไม่ได้เด็ดขาด แคได้ยินที่แกพูด ผมก็พร้อมจะปฏิเสธทันทีวันเพราะมันตลก

แค่พอรับสลับบทความงี้ๆ เรื่องจำนวนเงินในบัญชีธนาคารของผม พวกแมลงสาบก็พากันคลานออกมาเชียว ผมรู้เรื่องแบบนี้ดี ผมเกือบจะเห็นใจเด็กคนนี้แล้ว เพราะยัยหนูนี้ยังเด็กเกินกว่าจะทำอะไรแบบนี้เอง ต้องมีคนใช้ให้มาแน่

“ฟังนะ ไม่ว่าเธอจะซื้ออะไรก็ตาม ฉันไม่แน่ใจว่าเธอต้องการอะไรจากฉัน แต่ก็พอจะเดาออกอยู่ ขอบอกเลยว่าเธอเล่นผิดคนแล้ว”

“หนูชื่อคอร่า ฮอลแลนด์ ส่วนคุณชื่อฟอร์ด แกรนต์ จูเนียร์ และเป็นพ่อ

¹ เดธฟรอมอะโบฟ 1979 (Death From Above 1979) คือวงร็อกดูโอสัญชาติแคนาดาที่ก่อตั้งในปี 2001

ผู้ให้กำเนิดหนู”

“อ้าว ตัดตรงจูเนียร์ออกดีกว่า” เวสต์พึมพำอยู่ข้างหลังผม “เขาไม่ชอบ”

ผมไม่แม้แต่จะเหลียวตามองเพื่อนตัวเองและจ้องมองเด็กน้อยท่าทางหงุดหงิดที่กำลังพนเรื่องเหลวไหลใส่หน้าผมอยู่ เด็กนี่กล้ามาก ผมยอมรับเลย “เป็นไปไม่ได้ ฉันไม่เคยนอนกับมอร์ทิเซีย แอดดัมส์²”

เด็กคนนั้นเอียงคอและกลอกตามองบนอีกรอบ แทบไม่สะทกสะท้าน “มุกใหม่มากเกินไปเลยเด็กเส้น นี่ไม่เคยได้ยินมุกนี้มาก่อนเลยนะ” เด็กนั้นค้นหาของในกระเป๋าแน่นนอนว่าเป็นลีด้า จากนั้นก็ทำท่าทางเล่นใหญ่ขณะที่ดึงเอากระดาษแผ่นหนึ่งซึ่งประทับตราสัญลักษณ์ที่ผมจำได้ออกมา

ตรานั้นเป็นของบริษัทที่ผมส่งตัวอย่างดีเอ็นเอไปเพื่อเติมแผนผังข้อมูลวงศักราวานเครือของเราให้ครบถ้วนสมบูรณ์สำหรับเป็นของขวัญให้แม่ของผม

“แล้วกับถ้วยกระดาษล่ะ” เด็กนั้นถาม “จานเพาะเชื้อล่ะ หลอดเลี้ยงเชื้อล่ะ ในชีวิตนี้เคยนอนกับอะไรพวกนี้เพื่อแลกเศษเงินเล็กๆ น้อยๆ บ้างไหม”

ผมสัมผัสได้ว่าเลือดทุกหยาดหยดในตัวไหลลงไปที่เท้าพร้อมกับที่รู้สึกท้องไส้ปั่นป่วนและเวียนหัว

เพราะความจริงคือ ใช่ ผมเคย

เวสต์ตบป้าผมแล้วบิ๊บแรงๆ ขณะที่เดินแทรกผ่านผมออกไป “เอาละเดี๋ยวเราคงจะได้เจอกันที่ลานโบว์แล้วนะ”

แล้วผมก็ถูกทิ้งไว้ตรงนั้น

ตามลำพัง

สายตาสายจ้องไปที่เด็กหญิงที่อาจจะเป็นลูกทางสายเลือดของผม และรู้สึกเหมือนว่าที่จริงแล้วผมน่าจะเป็นคุณพ่อที่ไม่พร้อมที่สุดในโลกต่างหาก

² มอร์ทิเซีย แอดดัมส์ (Morticia Addams) คือตัวละครคุณแม่จากแฟรนไชส์ภาพยนตร์และการ์ตูนเรื่อง *ดิ แอดดัมส์ แฟมิลี (The Addams Family)* ด้วยหน้าตาบูดบึ้งไม่รับแขกและผมดำสนิทที่ถักเปียสองข้างของคอร่า ซึ่งคล้ายกับเวนส์เดย์ แอดดัมส์ (Wednesday Addams) ลูกสาวของมอร์ทิเซีย ฟอร์ดจึงหยิบยกตัวละครมอร์ทิเซียขึ้นมาเพื่อตลกกลับ

บทที่ 2

โรซี

ฉันยิ้มให้กับทุกคนที่นั่งอยู่กันเต็มห้องประชุมผู้บริหาร

เจ้านายฉัน

เจ้านายของเจ้านาย

แล้วก็เจ้านายของเจ้านายของเจ้านายอีกที

ฉันอยากนำเสนองานครั้งนี้ให้ออกมาดีจริงๆ ฉันคิดว่าฉันทำได้ ไมสิ ฉันรู้ว่าฉันทำได้ แต่คุณคงไม่คิดแบบนั้นถ้าเห็นสีหน้าเรียบเฉยและการพยักหน้าแบบใจลอยของคนฟัง ฉันไม่ได้คาดหวังให้ทุกคนลุกขึ้นปรบมือชื่นชมพร้อมเพรียงกัน ถ้าได้ฟังคำชมสักคำสองคำก็คงจะดี

แต่สถานการณ์ที่เป็นอยู่ตอนนี้กลับคล้ายๆ จะอึดอัดกระอักกระอ่วน

“แล้ว ค่ะ...” ฉันเช็ดมือกับด้านหน้ากระโปรงทรงดินสอที่ใส่อยู่ นี่คือสัญญาณที่บ่งบอกว่าฉันประหม่าแค่ไหน “นี่คือความเห็นของฉันในเรื่องการซื้อสินทรัพย์จากที่ไปหาข้อมูลมาค่ะ”

ทุกคนดีสีหน้าแบบโคตรจะเรียบเฉยอีกแล้ว

“อย่างนั้นก็ เอ่อ ขอบขอบคุณที่มาฟังเท็ดทอล์กของฉันนะคะ” ฉันหัวเราะขำมุกของตัวเอง แต่เสียงหัวเราะของฉันกลับฟังแหลมสูงและสิ้นหวัง จนฉันแอบรู้สึกอับอายขายหน้า

ฉันเหลือบมองเฟย์ พนักงานธุรการคนโปรดของฉันที่รับหน้าที่จัดบันทึกการประชุมครั้งนี้ เฟย์เผลอปากเพิกลั่นหัวเราะและแอบซุบซิบไปให้ฉัน

อย่างน้อยสแตนซึ่งเป็นประธานบริษัทและเจ้านายของฉันก็ยั้งเวทนาสงสารฉันมากพอที่จะหัวเราะเบาๆ แต่เขาหัวเราะเกือบทุกครั้งที่ผมพูด หลังจากหัวเราะแล้วเขาก็เลียริมฝีปากและจ้องหัวนมฉัน

ดังนั้นหลังจากที่สงสัยมั่วๆ อีกหนึ่งที ฉันก็คิดว่าปิกกระดาศจากโต๊ะข้างหน้าและรีบเดินกลับไปนั่งที่ของตัวเองตรงโต๊ะประชุมผู้บริหาร ฉันถอนหายใจออกมาขณะที่เอนหลังพิงพนักเก้าอี้แข็งๆ

พอคนจากแผนกบัญชีออกไปนำเสนองาน สแตนก็เอนตัวมาใกล้ เขาคงจะบ่นว่าการซื้อบอกรวดอีกแห่งจะทำให้บริษัทเสียเงินและไม่สนใจข้อเท็จจริงที่ว่าบอกรวดจะทำเงินให้บริษัทมากขึ้นนั่นละมัง

“คุณเก่งมากนะ ช่างเป็นสาวน้อยที่ฉลาดจริงๆ”

ฉันเผลอปากเพื่อไม่ให้ตัวเองเบ้าปาก คำพูดที่ว่า *ช่างเป็นสาวน้อยที่ฉลาดจริงๆ* ทำเอาฉันอยากอ้วกใส่ทางเกงสแล็กสีแทนราคาแพงของเขา แต่ฉันกลืนก่อนอาเจียนลงคอและฝืนยิ้มแบบเคอะเขินเหมือนดีใจที่โดนเขาหยามแบบนั้น “ขอบคุณค่ะ สแตน”

การประชุมลากยาวต่อไป ฉันเบื่อจนจำได้แค่ร่างๆ ว่ามีคนคุยกัน มีภาพตารางข้อมูลฉายขึ้นจอโปรเจกเตอร์ และฉันพยายามกล่อมตัวเองให้เชื่อว่ในที่สุดฉันจะรักงานนี้ ฉันมีหนังกู๋ยมเรียนก่อนใหญ่ เพราะฉันจะปล่อยให้ตัวเองไม่ชอบงานนี้ไม่ได้

โอเลิฟมายจี๊อบ!

ฉันท่องในใจซ้ำแล้วซ้ำอีกพร้อมกับคิดถึงเงินเดือนที่มากพอๆ ฉันจะรู้สึกว่ตัวเองโตขึ้นมากแค่ไหนกันนะตอนที่ปลดหนี้ ฉันเรียนสูงที่สุดในครอบครัวเข้ามาทำงานในเมืองใหญ่กับบริษัททัวสต์ก่อสร้างที่ติดหนึ่งในห้าร้อยจากการจัดอันดับของนิตยสารฟอร์จูน

ฉันกำลังมีชีวิตอย่างที่ฝันเอาไว้

การประชุมจบลงก่อนฉันจะทันรู้ตัว และคนส่วนใหญ่เดินเรียงแถวออกไป

จากห้องกันแล้ว เฟย์มากระซิบข้างหูฉันว่า “คุณทำได้สุดยอดเลย” ก่อนจะออกไป แต่ฉันต้องอยู่ต่อเพราะยังเป็นพนักงานน้องใหม่สุดในห้อง ซึ่งแปลว่าฉันจะต้องเป็นคนเก็บกวาดหลังจากประชุมเรื่องการผลิต ระหว่างที่ฉันกำลังเก็บกวาดห้อง ให้เรียบร้อย สแตนท์ที่ยังอ้อยอิ่งอยู่ที่โต๊ะประชุมก็ก๊วกมือเรียกให้ไปหา

“ขอเวลาสักเดี๋ยวลี โรซี่”

“โรซาลิค่ะ” ฉันแก้ เพราะสแตนท์ไม่รู้จักรักสนิทสนมกับฉันมากพอจะมาเรียกกันว่าโรซี่

เขาแค่หัวเราะเบาๆ อย่างกับว่าที่ฉันบอกไปเป็นเรื่องตลก

สแตนท์เป็นเจ้านายที่ดีที่สุดเลย!

ถ้าฉันคิดแบบนั้นบ่อยพอ ฉันก็อาจจะเชื่อแบบนั้นด้วยก็ได้

“ช่วยมาเปิดแผนที่ให้ผมดูหน่อยได้ไหมว่าที่ดินที่คุณพูดถึงอยู่ตรงไหน”

เขาขอ “ใช่ที่อยู่ติดกับบ่อเดิมของเราหรือเปล่า”

“ได้ค่ะ”

พอฉันไปยืนข้างๆ เขาก็เปิดแผนที่ดาวเทียมขึ้นมาบนจอแล็ปท็อปตัวเอง จากนั้นก็ซูมออกเหมือนกับไม่รู้ว่ตอนนี้เราอยู่ประเทศไหน

“ช่วยไหมคะ” ฉันถามพร้อมชี้ไปที่เมาส์ เขาพยักหน้าและยกมือขึ้นพร้อมกับเอนตัวพิงเก้าอี้ แต่ไม่ได้ลุกออกไปให้พ้นทาง

ฉันไม่ได้สนใจและก้มตัวลงก่อนจะเลื่อนแผนที่ไปยังจุดที่ต้องการ คลิ๊กแค่ไม่กี่ที ฉันก็ซูมขยายแผนที่ได้ จากนั้นก็เลื่อนไปเรื่อยๆ จนเห็นโครงร่างของที่ดินผืนที่ว่า

“ตรงนี้ค่ะ” ฉันชี้ไปยังที่ดินนั้นพร้อมกับที่สัมผัสได้ว่ามีมือข้างหนึ่งมาวางแปะอยู่บนกันฉัน

มือของเขา

ฉันตัวแข็งทื่อ ตกใจที่โดนแตะเนื้อต้องตัวและที่ผู้ชายคนนั้นกล้าบ่าบั่นขั้นสุด เขาจะอ้างว่ากำลังแตะกระดูกกันบของฉันหรืออะไรสักอย่างทีเหลือไหลน่ารำคาญๆ กันก็ได้ แต่เขากลับลากฝ่ามืออูมใหญ่ลงไปตามแนวโค้งของกันฉัน นิ้วของเขารออยู่แถวร่องกันและทำท่าว่าจะขยุ้มลงมาพอดีกับที่ฉันหันขวับไป

ฟาดมือเขาให้พ้น

เขากล้าพอที่จะมองฉันด้วยดวงตาเบิกกว้างเหมือนกับเด็กน้อย อย่างกับว่าเขาโล่ซือบริสุทธิ์ และนั่นทำให้ฉันโกรธ

เขาทำให้ฉันโกรธ

ฉันเปลี่ยนจากโรซีผู้เป็นมิตรมาเป็นโรซีผู้ที่จะฆ่าแกให้ตาย ยิ่งเงาะการที่โตมาในฐานะน้องสาวคนเดียวของคนแบบเวสต์ตัน เบลมอนด์ ก็ทำให้ฉันกลายมาเป็นผู้ใหญ่ที่พร้อมสู้คนแบบเต็มตัว

ไหล่ของฉันตึงเกร็งและน้ำเสียงแข็งกระด้างเย็นชา “สแตน ถ้าฉันอยากให้คุณตะแคงเนื้อต้องตัว ฉันก็คงจะบอกคุณไปแล้ว”

“โรซี”

“แต่ตอนนี้ฉันจะต้องแจ้งฝ่ายบุคคลแทน คุณมันไอ้โสโครก”

เขาดูอึ้งกับคำพูดของฉันและที่ฉันหุ่นหันเก็บรวบรวมข้าวของก่อนจะเดินกระทิบเท้าปึงปึงไปที่ประตู

คุณคงคิดว่าเขาจะขอโทษ อ่อนวอนขอความเมตตา แต่เขากลับบอกว่า “ฝ่ายบุคคลกลับกันหมดแล้ว คุณต้องรอวันพรุ่งนี้นะ”

“คุณดูเหนื่อยนะ”

ไรอันเดินโซเซออกมาจากห้องนอนของเราและส่งยิ้มมึนๆ ให้ฉัน ฉันรอให้ในท้องของฉันรู้สึกวูบวาบเหมือนมีฝูงผีเสื้อบินวนไปรอบๆ แต่ก็ไม่เห็นรู้สึกสักที

“ใช่ ผมเหนื่อย” เขาบอกพร้อมกับเดินตรงไปหาหม้อต้มกาแฟทันที

ฉันไม่แน่ใจว่าเมื่อคืนเขาไปอยู่ที่ไหนมา ฉันกลับมาเจออพาร์ทเมนต์ว่างเปล่าหลังจากวิ่งวนอยู่ที่ออฟฟิศจนตึกตื่นเพื่อทำงานให้เสร็จ ฝ่ายบุคคลกลับบ้านกันไปหมดแล้วจริงๆ ฉันรู้เพราะเดินผ่านห้องทำงานพวกนั้นหลายครั้ง และนั่นยังทำให้ฉันกังวลมากขึ้น

พอกลับถึงบ้าน ฉันเปิดไวน์ขวดหนึ่งและนั่งลงชมทิวทัศน์ของเมืองใหญ่ได้

ท้องฟ้าที่ปกคลุมด้วยเมฆสีดำนสนิทและละอองฝนที่โปรยปรายลงมาไม่หยุดทางฝั่งตะวันตกของประเทศ รถยนต์ที่กำลังแล่นไปบนถนนเปียกปอนในย่านใจกลางเมือง แวนคูเวอร์ส่งเสียงโอบผ่านเบาๆ ที่ฟังดูคล้ายจะปลอบประโลมใจได้ หลังจากนั้นฉันกินป๊อปคอร์นหนึ่งชามเต็มเป็นมื้อค่ำและทบทวนชีวิตตัวเอง

สาวๆ ส่วนใหญ่คงกังวลใจว่าแฟนหนุ่มไปอยู่ที่ไหน พวกเธอคงจะโทรจิกแฟนจนโทรศัพท์แทบระเบิด แล้วคาดคั้นเอาคำตอบว่าเขาอยู่ที่ไหน กับใคร แต่ฉันกลับไม่อยากจะทำอะไรแบบนั้นเลย

ฉันชอบไรอัน ชอบมาตลอด นับตั้งแต่วันแรกที่เขาทิ้งตัวลงนั่งข้างฉันพร้อมส่งยิ้มมุมปากแบบเด็กน้อยมาให้ในคาบแรกของวิชาการเงินสมัยเรียนปริญญาโท ความสัมพันธ์ของเราต่อจากนั้นมาง่ายดายไปหมดทุกอย่าง เราเป็นเพื่อนและคู่หูคู่เรียน รุมเมต และหลังจากนั้นก็เป็นอย่างอื่น... มากขึ้น

จากนั้นฉันก็ไม่เคยไปไหนอีก

บางครั้งฉันก็นึกสงสัยว่าทุกอย่างมันง่ายดายเกินไปหน่อยไหม เราพัฒนาจากรุมเมตมาเป็นคู่รักในแบบที่ดูเหมือนจะง่ายดายและชัดเจน แต่ตอนนี้เรากลับรู้สึกเหมือนย้อนไปเป็นรุมเมตกันอีกครั้ง ฉันค้นหาวาอะไรที่เปลี่ยนไปและฉันไม่เคยสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงนี้ได้อย่างไร ฉันสงสัยว่าไรอันผู้นำรักอ่อนโยนสังเกตเห็นมันหรือเปล่า หรือว่าฉันเองที่เป็นตัวปัญหา

ฉันสงสัยว่า... คนเรารู้สึกไหมว่าตัวเองกำลังหมดรักอีกฝ่าย หรือเราแค่ตื่นขึ้นมาวันหนึ่งแล้วก็รู้เลยว่าหมดรักไปแล้ว

“เมื่อคืนเป็นไงบ้าง” ฉันถาม “ไม่ได้ยินตอนคุณกลับมาเลย”

เขาดึงเก้าอี้ตัวที่สองตรงโต๊ะกลางครัวในอพาร์ทเมนต์ขนาดสองห้องนอนที่เป็นระเบียบเรียบร้อยของเราออกมา “อ้อ กลับมาสักตีสามได้มั้ง คุณหลับไปแล้ว พวกคนใหญ่โตจากสำนักงานใหญ่พาคนอื่น ๆ กับผมไปจับเบียร์หลังเลิกงานนะ เสร็จแล้วก็ไปต่อกันอีก”

เขาหัวเราะอย่างอารมณ์ดีและยิ้มฉัน ในบางวันฉันรู้สึกว่ามันน่ารัก แต่หลังจากเจอเรื่องเมื่อวานมา ฉันกลับรู้สึกว่ามันเป็น... การหลอกลวง

ฉันฝืนยิ้มแทนๆ ให้เขาและลูบผมตัวเอง ไรอันเป็นคนดี ฉันเตือนตัวเอง

แบบนี้อยู่ตลอดเมื่อเจอเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่ทำให้ไม่พอใจ ฉันรู้สึกผิดที่หงุดหงิดกับเรื่องเล็กน้อยแบบนั้น และรู้สึกผิดหนักขึ้นไปอีกเพราะรู้ว่าความหงุดหงิดแบบนี้ อาจจะหมายถึงอะไร

เขาเหมือนน้องหมาพันธุ์โกลเด้นรีทรีฟเวอร์ มีความสุข ผ่อนคลาย และไว้กังวลอยู่ตลอด แต่บางครั้งเวลาที่น้องหมาตัวนี้เผลอทำน้ำลายยี้ดใส่ หรือทำขนร่วงติดเสื้อสีดำแบบที่หมาใหญ่เชอซาร์ราเริงทำกัน ฉันกลับอยากวินแตกใส่เขา แต่เพราะเขามีเจตนาดี ฉันเลยไม่ทำแบบนั้น

ฉันไม่ได้สนใจความรู้สึกที่เกิดขึ้นมา เพราะชีวิตเรายุ่งเกินกว่าที่ฉันจะมากังวลกับมันในตอนนี ไรอันมีคุณสมบัติทุกอย่างที่ฉันควรต้องการ และฉันไม่ยอกทั้งความสัมพันธ์หลายปีกับผู้ชายดีๆ ไป แค่ว่าฉันทำงานหนักและเครียด

การทำอะไรแบบนั้นดูเหมือนขาดความยั้งคิด มันอาจเป็นแค่ช่วงวัยว้าวุ่นก็ได้ ถ้าทำแบบนั้นลงไป ฉันอาจจะเสียใจ ฉันเป็นเด็กดีมีความรับผิดชอบของครอบครัวเสมอมา ฉันไม่ยอกทำอะไรแบบที่ไม่ได้คิดหน้าคิดหลังให้ดีกว่า

“สนุกละสิ” ฉันพูดแบบไร้อารมณ์ เพราะการออกไปท่องเที่ยวของพวกทำงานสายอุตสาหกรรมน้ำมันไม่ได้ฟังดูน่าสนใจไปกว่าของพวกทำงานสายอุตสาหกรรมก่อสร้างเลยสักนิด

ทั้งสองสถานการณ์ดูเหมือนเป็นโอกาสอันดีที่จะได้จับกับคนอื่น

แก้มของฉันร้อนขึ้นมาเมื่อนึกถึงความรู้สึกตอนที่มือของสแตนมาวางอยู่บนส่วนเว้าส่วนโค้งของฉัน ฉันคิดมาตลอดว่าตัวเองคงจะลืมเรื่องอะไรแบบนี้ไปได้ ฉันโดนกระแทกกระทั้นเป็นประจำเวลานั่งรถไฟกลับบ้าน แต่กับสแตนเขาเจตนา เขามีเป้าหมายในการแตะต้องตัวฉัน

ฉันรู้สึกว่ามันผิด และนอนไม่หลับอยู่นานเพราะเขาแต่คิดเรื่องนี้ ฉันเพิ่งมานึกได้ว่าตอนนั้นฉันได้ยินเสียงเขาสูดหายใจเข้าแรงๆ แบบพิศพาตอยู่ข้างหลัง ตอนที่นิ้วมือของเขาขุ้ยลงมา

เสียงหายใจนั่นเองที่กระตุ้นให้ฉันลงมือ

ฉันได้ยินเสียงหายใจนั้นดังอยู่ในหูซ้ำๆ มันทำให้ฉันขมุกขมัวด้วยความขยะขยง มันทำให้ฉันไม่ยอกโผล่หน้าไปทำงาน เรื่องนี้ดูไม่น่าทราใจฉันได้